

عنوان مقاله:

ارکان دیپلماسی فرهنگی در شاهنامه

محل انتشار:

یازدهمین کنفرانس بین المللی مطالعات زبان، ادبیات، فرهنگ و تاریخ (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

الهه حیدری - استادیار دانشگاه فرهنگیان

محمد مهدی زیدی - دانش آموز پایه دوازدهم تجربی دبیرستان شهید بهشتی (تیزهوشان) کرمانشاه

خلاصه مقاله:

با تامل بر نقش ارتباطات در زندگی اجتماعی انسانها میتوان گفت که بشر همواره از گذشته های دور به شیوه های مختلف سعیدر ایجاد ارتباط و دادن اطلاعات خود به دیگران کرده است . از این رو در تمام دوره ها و حکومت ها فرستادن پیام برای ایجاد ارتباط بین دولتها رایج بوده است . ارتباط بین کشورها یا دیپلماسی به عنوان یک ابزار کارآمد و قابل انعطاف در سیاست خارجی زمینه سازارتقا روابط دولتها و به تبع آن افزایش تفاهم میان ملتها و ایجاد صلح و ثبات بین المللی است . در این جستار با روش تحلیلی - توصیفی با محور قرار دادن واژه های خبر، پیغام و پیام و توجه به مفاهیم و ارکان فراگرد ارتباطی سعی شده است مضمون اخبار و پیغام ها با بررسی پیامرسان و ویژگی های او با ارائه مستندات شعری لازم تبیین شود . هدف این پژوهش بررسی تحلیلی عناصرارتباطی به کار رفته در شاهنامه است . در بررسی واژگان ارتباطی در شاهنامه مشخص شد که دایره واژگان ارتباطی در شاهنامه محدود به خبر، پیغام، پیام، فرستاده و نامه که همان پیغام یا پیام مکتوب بوده است

کلمات کلیدی:

دیپلماسی، خبر، پیام، فرستنده، فرستاده و شاهنامه فردوسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1480989>

